Am pornit în goană spre râu. Tata era un mare iubitor de păsări şi le cunoştea destul de bine. Auzind din gura lui că zvăpăiata de pasăre se aruncase singură în undele râului, însemna că mai puteam nădăjdui să dau cu ochii de sburătoarea neastâmpărată, cu guşa albă.

Dar cufundarul nu era la spărtură.

Văzui totuşi, la oarecare depărtare, o altă spărtură. Făcui câţiva paşi şi-l zării pe cufundar cocoţat pe o ridicătură a povârnişului din apropiere. Era teafăr şi nevătămat, ţupăia prin zăpadă şi scotea din gâtlej nişte sunete repezi, asemeni cu plescuitul apei.

Mă îndreptai în fugă spre locul unde îl zărisem. Sbură spre deschizătură, se zbătu în loc pe picioruşele-i subţiri, par'că ar fi vrut să-mi dea de veste că nu-l pierdusem, iar când mai făcui un pas, îl văzui sărind în apă ca o broască.

Mă oprii în marginea spărturii. Cufundarul înnota de zor, mişcând din aripi, ca un om din braţe. Apoi se duse la fund, căutându-şi sprijin în pietrişul împrăştiat pe prundul nisipos. Intr'o vreme făcu un scurt popas, dădu o pietricică la o parte şi dintr'un gâldău, scoase un gândac pe care-l înghiţi.

Il văzui după câteva clipe răsărind deasupra celeilalte spărturi. Nu ştiam ce să mai cred, aşi fi vrut să-l văd mai de-aproape. Şi din această pricină, îl silii de câteva ori să se arunce în apă.

Imi era tare dragă înotătoarea care, în apele râului, scânteia ca un peştişor de argint. Nu ştiam pe vremea aceia că penele cufundarului sunt îmbibate de grăsime. Când se aruncă în apă, o mulţime de băşici mărunte se stârnesc în jurul-i, şi tocmai de-aceia penele lui capătă luciri de oţel.

In cele din urmă i se urî par'că să se tot ducă la fund. Bătu din aripi, se înălţă deasupra râului şi porni în zbor în linie dreaptă, — apoi nu-l mai zării.

★

Trecură aproape două luni din clipa când mă întâlnisem pentru întâia oară cu sburătoarea necunoscută. Dar gândul îmi era numai la ea. Când era vreme frumoasă, mă duceam la râu. O vedeam necontenit cufundându-se în apă, totdeauna plină de voioşie, ca şi cum ar fi căutat înadins să mă necăjească.

De altfel, tot satul cunoştea soiul acesta de cufundar. Unii îi ziceau „vrabie de apă", şi căutau să te încredinţeze că nu era o pasăre ca oricare alta, ci un fel de ştiucă a bălţii. Asta, fiindcă nimeni nu-şi putea închipui că o pasăre care se dă la fund, poate ieşi din apă teafără şi nevătămată.

Către sfârşitul iernii, gerul se înteţi din nou. Părea chiar mult mai straşnic decât cel din Februarie. Cât ţinu gerul, pe cufundar nu-l mai auzii ciripind.

Atunci am trebuit să-l caut îndelung. După cine ştie câtă vreme am izbutit să-l dau de urmă printre gheţurile de lângă mal. Sta liniştit, cu penele sburlite, şi părea trist şi nemulţumit.

Când mă apropiam, îşi lua sborul şi se făcea nevăzut, căutându-şi scăpare către aceleaşi ascunzători.

Veni o vreme când mă părăsi cu desăvârşire nădejdea să-l mai văd. Spărturile fuseseră acoperite de gheţuri şi el n'avea cum să mai prindă viermişori în adâncimile apelor.

Şi gândul îmi sbura necontenit spre biata înotătoare cu guşa albă.

„O fi degerat pe undeva, îmi ziceam, şi zace nemişcată, ca şi cioara găsită de mine în zăpadă!"

Dar când ajunsei acasă, tata îmi spuse:

— De bună seamă, c'a fost prinsă de vreo pasăre răpitoare. Dacă nu, înseamnă că s'a dus să-şi caute o altă deschizătură printre gheţuri, ori a dat peste o apă care nu-înghiaţă nici în gerurile cele mai straşnice.

A doua zi, soarele se arătă din nou. Pornii în căutarea cufundarului. Ocolii spărturile cunoscute, mă căţărai în vârful povârnişului şi-o luai dealungul apei.

După câtăva vreme, îmi tăie calea un pârăiaş. Isi rostogolea apele din deal şi, făcând un ocol pe după marginea povârnişului, se vărsa în râu.

Era ca un fel de scascadă. Cădea ca dintr'un ştiubei de pe înălţimea povârnişului, spumegând şi clocotind în adâncimile unei bulboane. Aci, în apele râului, până la malul celălalt, se făcuse o spărtură destul de mare printre gheţuri.

Nu văzusem nicicând o cascadă. Priveam cu mulţumire, dar şi cu spaimă, spre clocotul apelor, care l-ar fi înghiţit numai decât pe cel ce-ar fi avut nenorocul să cadă în adâncuri, apropiindu-se prea mult de marginea povârnişului.

Deodată, văzui două păsări ce veneau în sbor spre cascadă. In frunte, cufundarul cu guşa albă. In urma lui, gata să-l ajungă, un uliu frumos. Nici n'am putut să-mi dau seama când s'a făcut nevăzut în puhoaie cufundarul cu sborul sprinten.

Uliul se îndreptă spre înălţimi, deasupra povârnişului. Rămase un răstimp pironit par'că în limpezimile văzduhului, apoi bătu din aripi şi îşi luă sborul spre alte meleaguri. Scăpase prada.

De bună seamă, uliul n'avea cum să ştie în ce chip se făcuse nevăzut cufundarul. Eu, însă, l-am zărit trecând în zbor de săgeată printre şuvoaie. Făcuse un mic ocol şi, după câteva clipe, se aşeză pe o piatră din marginea cascadei.

Vuietul apelor îi înăbuşea glasul, dar nu
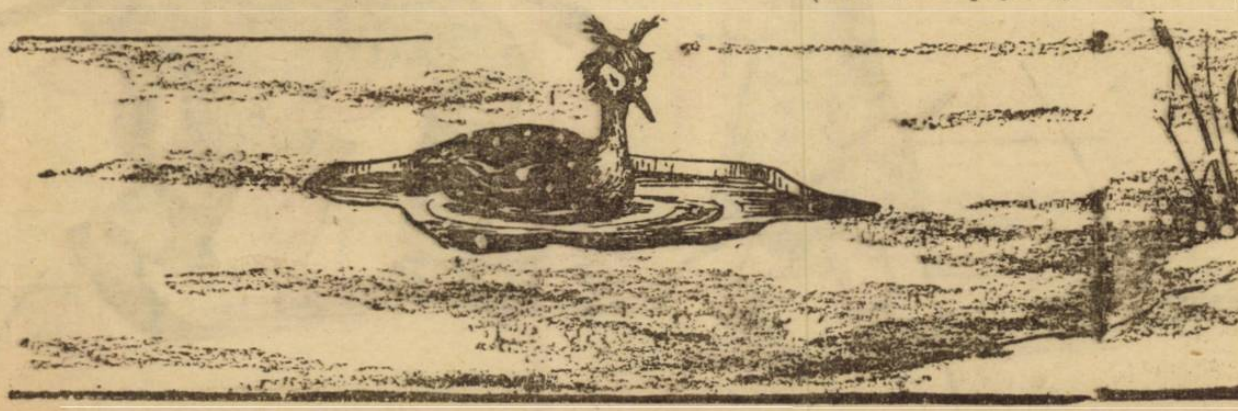
(Urmare în pag. 13)